

דברות קודש

מאת
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת תצוה - זמור - פורים

©
כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה
או לעילוי נשמת
ניתן לשלוח מייל:
A0799326426@GMAIL.COM
058-325-4668

עיצוב וסדר:
א.י.ש. אשדוד
0527627127

פרשת תצוה

הרבינו בחיי (שם כח טו) כתב, ומפתח שמות י"ב שבטים על י"ב אבנים, ומלבד י"ב שבטים שהיו כתובים על י"ב אבנים הללו היו כתובים שמות האבות אברהם יצחק יעקב ושבטי ישראל. וכסדר הזה היו כתובים ראובן א' על אודם, שמעון ב' על פטדה, לוי רה"ם על ברקת, יהודה י' על נופך, יששכר צ' על ספיר, זבולן ח' על יהלום, דן ק' יע"ק על לשם, נפתלי ב' על שבו, גד שבט"י על אחלמה, אשר יש"ר על תרשיש, יוסף ו"ן על שהם, בנימין על ישפה, הרי לך בכל אבן ואבן ששה אותיות להורות כי ששת ימי המעשה תלויים בי"ב שבטים.

והיו באבני חושן ע"ב אותיות כי י"ב פעמים ששה הם ע"ב והם כנגד ע"ב אותיות של השם הגדול להורות בזה קיום העולם שנברא בע"ב שעות שהרי העולם נברא ביום שנאמר (בראשית ב ד) ביום עשות ה' אלוקים ארץ ושמים, וששת ימי המעשה ע"ב שעות יש בהם י"ב שעות בכל

ועשית חושן משפט וגו' (שמות כח טו) ומלאת בו מלואת אבן וגו' (שם פסוק יז) הנה אנו מוצאים שאבני החושן נקראו בתורה אבני המילואים, ובביאור הטעם שנקראים כן, מפרש רש"י (שם כח יז) על שם שהאבנים ממלאות גומות המשבצות המתוקנות להן, קורא אותן בלשון מלואים.

ובספה"ק דגל מחנה אפרים (בפרשתן ליקוטים בפסוק ואתה תצוה) כתב שקיבל מאת"ז הבעל שם טוב זי"ע, שבכל אות מהכ"ב אותיות שבתורה, יש כל הכ"ב אותיות, והיינו ע"י המילואים, והמילואים דמילואים, לדוגמא את א' המילוי הוא אל"ף, ומילואים אלו גם להם יש מילוי, א'-אל"ף, ל'-למ"ד, ה'-פ"א, וכן הלאה. והכהן המלבש ברוח הקודש השואל, אחר שציוה ה' שיהיו כל הכ"ב אותיות באורים ותומים, והיו מאירין האותיות עם מילואין שלהן ג"כ, ועפי"ז מפרש כי זה הוא כוונת הפסוק 'אבני שהם ואבני מילואים'.

האבות הקדושים ושבטי ישורון, וע"י תוספות זו התמלא כל שבט לוי אותיות.

היוצא לנו מדבריו הק', שעבודת הכהן בעת שנשא עליו את אבני החושן עם שמות השבטי י-ה, היה להשפיע על כל יהודי ויהודי מעלתו הרמה, שאנו בני אברהם יצחק ויעקב, וכל שבט ושבט יש להם את אותו חלק בבריאת העולם בלי שינוי בין אחד לרעהו, וזה היה חלק מעבודת הכהנים בבית המקדש, להשפיע על כל יהודי בהגיעם לבית המקדש, שידע את ערך חשיבותו וגודל מעלתו.

יום, וזהו שאמר הכתוב (תהלים פט ג) כי אמרתי עולם חסד יבנה כמנין חס"ד, ולמדנו מזה שהעולם שנברא בע"ב שעות מתקיים בזכות השבטים שבהם ע"ב אותיות. ודע כי נמצא כתוב בספרי חכמת הטבע כי כל האבנים היקרות שהם עקריות ושרשיות אינן אלא י"ב, והם אבות לכל שאר האבנים, מיניהם ענפיהן ותולדותיהן.

ולפי דבריו יש לומר שנקראו אבני מלואים, שנתמלאו כל שבט ושבט לוי אותיות, ע"י שהיה חקוקים בהם בנוסף לשמות השבטים השמות של

מתוך רעוא דרעיון שב"ק פרשת תצוה תשפ"ב - עיה"ק טבריא תובב"א

פרקו נזמי הזהב אשר באזני נשיכם בניכם ובנתיכם והביאו אלי. ומפרש רש"י, אמר אהרן בלבו, הנשים והילדים חסים בתכשיטיהן, שמא יתעכב הדבר, ובתוך כך יבא משה, והם לא המתינו ופרקו מעל עצמן. ובהמשך הפרשה כתיב (שם פסוק ה) וירא אהרן ויבן מזבח לפניו ויקרא אהרן ויאמר חג לה' מחר. ומפרש רש"י, ויבן מזבח- לדחותם. ויאמר חג לה' מחר- ולא היום, שמא יבא משה קודם שיעבדוהו. וכתב רש"י

וזה הדבר אשר תעשה להם לקדש אותם לכהן לי לקח פר אחד בן בקר וגו' (שמות כט א) הנה אנו רואים שהקרבת הראשון שהביאו הכהנים בשבעת ימי המילואים היה פר, ומפרש רש"י (שמות כט א) פר אחד - לכפר על מעשה העגל שהוא פר. והנה צריכים להתבונן למה היה צריך אהרן כפרה על מעשה העגל, הלא אהרן עשה את כל מה שביכולתו למנוע מהם את חטא העגל, כמו שנאמר (שם לב ב) ויאמר אליהם אהרן

על תפקידו ככהן, ועל גודל כוח השפעתו ככהן, שבחטא העגל, הגם שלא היה כוונתו לעשות העגל, הא סוף כל סוף כיון שבהשפעתו נעשה העגל, הרי שהוא נצרך לכפרה, א"כ על אחת כמה וכמה בכוונתו להשפיע ככהן, כמה גדול כוחו.

וזה אנו צריכים לדעת שאנו כולם משפיעים, בין אם אנו מכוונים להשפיע וגם כשאיננו מכוונים להשפיע אנו משפיעים. כשיהודי מגיע בזמן לתפילה, ובאופן הנעלה יותר שמגיע לפני התפילה, וכשמתחילים להתפלל הוא מוכן ומזומן להתפלל, זה משפיע על היהודי השני שגם הוא ירצה להגיע בזמן לתפילה, וזה השפעה אפילו כשאינו מכוון להשפיע. וכן כשהוא לא מדבר באמצע התפילה, ומתפלל מיט' א' גשמאק' זה משפיע שגם עוד יהודי יחשוב לא לדבר באמצע התפילה, ולהתפלל כראוי וכיאות.

ובאותו דבר לפעמים ר"ל אנו משפיעים לרע, כשאנו מאחרים לתפילה, ומדברים באמצע התפילה, זה מביא לקרירות בכל ענין התפילה וד"ל. ולכן אנו צריכים לדעת שכל אחד מאיתנו משפיע בידעים ובלא יודעים, וגודל האחריות שיש לנו בענין זה גדול ורב הוא מאד.

עוד, ראה ואמר מוטב שיתלה בי הסרחון ולא בהם, ועוד ראה ואמר, אם הם בונים את המזבח, זה מביא צרור וזה מביא אבן ונמצאת מלאכתן עשויה בבת אחת, מתוך שאני בונה אותו ומתעצל במלאכתי, בין כך ובין כך משה בא. חג לה' - בלבו היה לשמים, בטוח היה שיבא משה ויעבדו את המקום.

ועכ"ז אנו רואים שבכל זאת נענש אהרן על חטא העגל כמו שנאמר (דברים ט ט) ובאהרן התאנף ה' מאד להשמידו ואתפלל גם בעד אהרן בעת ההוא. ומפרש רש"י, ובאהרן התאנף ה' - לפי ששמע לכם. להשמידו - זה כלוי בנים, וכן הוא אומר ואשמיד פרוי ממעל (עמוס ב ט). ואתפלל גם בעד אהרן - והועילה תפילתי לכפר מחצה, ומתו שנים ונשארו השנים.

והרי שאהרן נענש על אף שלא היה לו שום כוונה לעשות העגל, אדרבה, שעשה כל מה שלא ידו למנוע מכלל ישראל לעשות העגל ע"י כל מיני דחיות, ובכל זאת כיון שעל ידו נעשה העגל, נענש עליו והיה צריך להביא קרבן לכפר על מעשה העגל.

ונראה לומר שהשי"ת ציוה על אהרן הכהן להביא פר כקרבת הראשון בימי המילואים, להורות לו

שבת זכור - חג הפורים

קונם, ולהתנער מכל טומאת מצרים, ולהגיע למדריגה של הקדושה בכדי לקבל את התורה.

וכך מעידה לנו התורה 'אז ישיר משה ובני ישראל את השירה הזאת לה' ויאמרו לאמר' (שמות טו א). שבעת שנקרע להם הים, היו עם ישראל במדריגה גבוהה כל כך של דבקות והשתוקקות לבורא יתברך שמו, עד שפתחו כולם - משה רבינו ועם ישראל - בשירה להודות לה' על הנסים הגלויים שראו לנגד עיניהם, וכן ידוע מה שמביא רש"י שראתה שפחה על הים מה שלא ראה יחזקאל בן בוזי. וכל כך הגיעו בני ישראל למדריגות רמות.

ורק בכדי לסבר האוזן היאך היתה נראית השירה אז על ים סוף, נוכל לקחת כדוגמא בעלמא מההתלהבות וה'ברען' שיש כאן בכל שנה ושנה בחצות ליל שביעי של פסח, שכפי מנהגינו אנו אומרים את שירת הים פסוק בפסוק יחד כל הקהל כולם, ואז פורצת השירה מכולם

זכור את אשר עשה לך עמלק בדרך בצאתכם ממצרים, אשר קרך בדרך ויזנב בך כל הנחשלים אחריך ואתה עיפך ויגע וגו' (דברים כה יז - יח).

ובביאור הפסוק אשר קרך בדרך מביא רש"י הק' ג' פירושים, הפירוש הראשון לשון מקרה, והפירוש האחרון כותב רש"י בזה"ל: דבר אחר לשון קור וחום, צינך והפשירך מרתיחתך, שהיו האומות יראים להלחם בכם, ובא זה והתחיל והראה מקום לאחרים. משל לאמבטי רותחת שאין כל בריה יכולה לירד בתוכה, בא בן בליעל אחד, קפץ וירד לתוכה אף על פי שנכוה, הקרה אותם בפני אחרים.

מזה הפירוש הבתרא של רש"י ניתן לנו להבין מה עשה זה העמלק בב' אופנים, א' שכאשר יצאו בני ישראל מארץ מצרים היו אז עם הקודש בהתעוררות גדולה ונוראה, וליבם בער בקרבם לעבוד את השי"ת בהשתוקקות עצומה, והיו כל עם ישראל בחטיבה אחת לעשות רצון

בהתעוררות עצומה לאין ערוך, וזהו רק מעין דמעין ממה שהיה אז בקריעת ים סוף.

ואז, במצב הגדול והנורא הזה בו היו שרויים עם ישראל, בא זה העמלק והכניס קרירות בלב כל ישראל, וקירר אותם מהתלהבותם שהיה להם לעבוד את ה', וכלשונו של רש"י 'צינך והפשירך מרתיחתך'.

ונודעת האמרה עה"פ (שמות יח א) וישמע יתרו. ופירש"י: מה שמועה שמע ובא, קריעת ים סוף ומלחמת עמלק. ולכאורה למה אחרי ששמע שני דברים אלו קריעת ים סוף ומלחמת עמלק דייקא הגיע יתרו למשה רבינו, אלא שאמר יתרו שאם אחרי שהיו ניסים ונפלאות גדולות כל כך לעם ישראל, ואף קרע להם השי"ת את הים, והראה עזוז גבורתו לכל העולם, עכ"ז יכול עמלק לבוא ולהילחם עם ישראל, א"כ צריכים למחר ולילך לרבי הוא משה רבינו, שהוא יחזק ויבעיר את ההתלהבות והאמונה.

וזה הקרירות שהכניס עמלק בישראל נשארה עד לימינו, כי הרי כתיב 'אז ישיר וכו' ויאמרו לאמר', שהכח של השירה וההתלהבות הוא בבחינת לאמור, לכל הדורות, שמשה

רבינו הכניס הכוח בעם ישראל לדורות עולם שיוכלו לומר שירה לה', ולעבוד אותו בשמחה ובהתלהבות.

ואולם בד בבד, בתוך זה השירה וההתלהבות נשארה גם כן הקרירות של עמלק, ועל זה אנחנו צריכים להילחם. זה דרך אחת בפירושו של רש"י.

עוד דרך ואופן יש לפרש בדברי רש"י, על העניין של אמבטי רותחת שהזכרנו לעיל. דהנה על דרך משל בזו האמבטי הרותחת, ששום אחד אינו מהין להכניס אפילו את ידו לתוכה שמא תכווה, וזה נקרה גדר סייג, שהכל יודעים שאין ליכנס בהאמבטי הרותחת הלזו, שהרי אם יכנס לשם אדם יתמלא כל גופו בכוויות וחבורות. והנה בא אחד, זה עמלק, וקפץ לתוך אותה אמבטי, ובזה ביטל את הגדר והסייג שידעו כולם שאין ליכנס לתוך האמבטי.

וזה מה שעשה עמלק, שכאשר יצאו בני ישראל ממצרים, יראו הכול מהם בשמעם מה שעשה אלוקיהם במצרים, וכן שקרע להם הים, וכדכתיב (שמות יד טו) 'שמעו עמים ירגזון חיל אחז ישבי פלשת' וכן בפסוקים הבאים מוצאים אנו את

וזאת, כי עמלק הכניס את הקרירות בעבודת השי"ת בלב כל ישראל, ועל האדם מוטל לעקור משורשו את החלק הרע הזה של הקרירות מליבו, וכל זמן שלא עשה כן, שהוא מתפלל בלי התלהבות ובעייפות, עדיין אין הוא ירא אלוקים, כי יש עוד אצלו חלק מעמלק.

ואמנם שאין אנו מתדמין לאותם החסידים הראשונים שהיו שוהין שעה אחת קודם התפילה וכו' (ברכות לב:), וכן איתא בזוה"ק (משפטים קיד, פינחס רכב) איזהו חסיד המתחסד עם קונו, ועושה כל מעשיו לפני משורת הדין. אולם אין מקרא יוצא מידי פשוטו שעכ"פ עלינו לילך בדרכיהם במה שרק אפשר, ולרצות שתפילתנו תהיה כמו תפילתם.

ואומר אשר עם לבבי, שהאמת שקשה הדבר להתפלל בכל יום בהתלהבות ובחשק גדול, אבל איך ירצה האדם שיהיה לו התפילה בהתלהבות גדול, בעוד שהוא נכנס לבית הכנסת במרוצה, כאשר הקהל עומדים כבר באמצע התפילה, וכמאמר העולם שבא לביה"כ ב'כי בא סוס'. ובקושי יש סיפק בידו להניח תפילין וכבר אוחזים בשמו"ע, ואח"כ יתאונן זה האדם למה אינו מרגיש סיפוק וחשק בתפילתו.

הפחד והבעתה שאחזה בגויים. שהכל יראו מגשת אל עם ישראל. וזה היה גדר וסייג, שעם עם ישראל אין עורכים מלחמה כלל. ובא זה העמלק וקירר את האמבטי הרוחתת ופרץ את הגדר והסייג, והראה לכל העולם שאפשר וניתן להילחם בישראל.

הנה אנחנו שנקראים 'חסידים' חושבים שאצלו אין את הענין של עמלק כלל. ואולם אדרבה גם בנו יש את ב' העניינים שעשה עמלק, הן הדבר הראשון של הקרירות, והן הדבר השני של הריסת הגדרים והסייגים.

בעניין הקרירות בעבודת השם יש הרבה לעורר, דהנה מקדמת דנא היה אצל החסידים עבודת התפילה עסק גדול ביותר, ובעיקר התבטאה העבודה בהתלהבות וכוחות הנפש, אך דא עקא, שכהיום הזה אין אנו רואים את זה העבודה הנדרשת מאחד שהוא חסיד, וזה בגלל חלק העמלק שנמצא אצל כל אחד ואחד מאתנו.

ואמר זקה"ק הרבי רבי שמעלקא מניקלשבורג זי"ע, שאם בעבודת התפילה יש אדם שהוא עייף ויגע, סימן הוא שהוא 'ולא ירא אלוקים'.

כי החסידות דרשה מאד מהאדם, וכידוע כל זה מספרי החסידות, והמה מוטלים לפנינו בכל ארון ספרים הן בבית והן בבתי המדרש.

ובעיקר הדגש אצל החסידים היו הגדרים וסייגים שעשו לעצמם, לקדש עצמם במותר. ובפרט בעניני העולם הזה שעשו תקנות גדולות, הן בעבודת האכילה שאצל הצדיקים והחסידים הייתה זה תורה שלמה, והן בעניין הלבוש שהיה קדוש אצל החסידים, והיה הרבה ענינים במלבושים שהנהיגו רבותינו הק' ללבוש, והיה להם סודות טמירים במלבושים שאנו לובשים הן בשבת והן בחול. וכן עבודת הנגינה קיבלה אצל החסידים דרך ועבודה נעלית ונשגבה.

אך כל לבב דווי וכל ראש לחלי, כאשר רואים היום בזמנינו את החשיכה הגדולה שירדה לעולם, שכל המושג של חסיד נהפך לשם נרדף של כל התועבות וההבלים של העולם. ישנם מזמרים שרחוקים כרחוק מזרח ממערב מדרך היהדות הצרופה, וק"ו שהם רחוקים לגמרי מדרך החסידות, ופיהם מלא זוהמה ושירתם שירת הגויים, והם המה שקוראים לעצמם מזמרים חסידיים.

לא זו הדרך, אלא כאשר ירצה האדם להתפלל באמת מתוך חשק והתלהבות והשתוקקות לבורא יתברך שמו, ראשית עליו לידע שצריך הוא להשכים קום בבוקר, כדי זמן שיהיה לו להתכונן היטב לתפילה, ואח"כ ילך בזריזות להתקדש ולהיטהר במקווה טהרה לקבל עליו תוספת קדושה, כאשר נהגו זה אצל כל החצרות ההולכים בדרך החסידות, וכן יראה לקבוע לו איזה סדר לימוד לפני התפילה כידוע מה שהרחיבו רבותינו מאורי החסידות, על המעלה של הלימוד לפני התפילה, וכך כאשר עושה את כל ההכנות הנעלות הללו, בוודאי שתפילתו תראה אחרת לגמרי.

עוד יש את העניין של עמלק בזמנינו והוא האופן השני הנזכר לעיל, וזה הריסת כל הגדרים והסייגים שהיו נהוגים אצל החסידים כל השנים. אוי לי אם אומר אוי לי אם לא אומר, מאז ומקדם היה המושג 'חסיד' לדבר נשגב וקדוש, ולא כל הרוצה לבוא ליטול את השם יבוא ויטול, רבים מבני ישראל שהיו בדורו של מרן הבעש"ט הק' זי"ע ותלמידיו, על אף שהיו גדולי עולם מופלגים בתורה ועבודה, לא יכלו בנפשם להימנות מבין החסידים, יען

עוד רעה חולי יש, ועל זה צריך בעיקר לעורר, והוא עניין הלבוש שנפרץ מאוד בזמנינו והפרוץ מרובה הוא על העומד. שיש את ה'מאדע' במלבושים, שבכל יום ויום יוצאים מיני מלבושים ממלבושים שונים ומשונים שלא שיערום אבותינו, ועוד קוראים לזה מלבוש חסידי.

כן מזדמן לי לראות פעמים רבות האיך שאדם שנמנה בעצם עם החסידים והולך עם חליפה ארוכה, מתפלל בלי כובע על ראשו, שלבר מההלכה שהאדם צריך שיתכסה בשני כיסויים בתפילה, הרי שאצל החסידים היה זה מיסודי היסודות ואחד מהגדרים והסייגים, ופעמים שאני חושב בליבי שהיה עדיפא טפי אם יפשוט מעליו את חליפתו הארוכה וילבש חליפה קצרה, אבל לכל הפחות יעטה על ראשו מגבעת.

והאמת שגם ברחובה של עיר צריך היהודי החסידי ללבוש כובע לראשו. וכאן המקום איתי להזכיר את מה שהיה תמיד מעורר מוריני הג"ר דוד צבי אורדנטליך זצ"ל מרא דאתרא דעירנו, לחבוש כובע לראש בכל עת שיוצאים את הבית. ואכן שאין זה הלכה אבל חסידות וודאי שיש כאן, וחסיד צריך תמיד להיות

במעלה יותר מהאחר שאינו חסיד. וצריך תמיד להוסיף קדושה על קדושה וגדר על גדר.

כן יש לעורר ולהתריע על אותם הכלים המתקשרים, שפשיטא לכל אחד שהוא מזרע אברהם יצחק יעקב, שאסור לו בתכלית האיסור להחזיק באותם כלים הפסולים שנאסרו על ידי כל גדולי הדור, ובעיקר צריך לזרז לאנשי הקודש ההולכים בדרך החסידות, שלא יראה ולא ימצא אצלם אותם הכלים, כי אנחנו צריכים לעשות משמרת למשמרתי (ראה גמ' יבמות כא.). ועכ"פ אם צריכים למכשיר הפלאפון, שיהיה אך ורק עם ההכשר המקובל במחוזותינו.

וכן על בחורי הישיבות, שעד להיום היה הדבר פשוט שאין הם מחזיקים פלאפון כלל וכלל, והיום נפרץ הדבר ביותר. על בחורי החמד החסידים לדעת, שאם ברצונם ללכת בדרכי החסידות אל להם להחזיק כלי כזה כלל וכלל ואפילו עם הכשר, שאין לך דבר המונע את האדם מלעבוד את השי"ת, כמו אותם הכלים.

כל הדברים שנמנו כאן הם אותה קרירות שזרק בנו עמלק באותה

וכידוע כל זה, הרי שגם עבודת האכילה זה אצלם תורה שלימה, ובעת אכילתם הם מתקדשים ומטהרים לא פחות מלימוד התורה.

ולזה אה"נ שעם ליטוואק אפשר ללמוד פשעטיל, אבל עם חסיד לא די שאפשר ללמוד עמו, אלא שאף אפשר ללמוד ממנו היאך לאכול בקדושה וטהרה, כי הרי אדם נראה בכוסו, ובעבודת האכילה אפשר לראות המעלה של החסיד. ובוודאי שכל זה הוא בנוסף ללימוד התורה, שראשון לראשונים צריכים לעסוק בתורה בעמל ויגיעה שהרי ולא עם הארץ חסיד, ואח"כ יוכל לבוא לידי מדריגות רמות בעת האכילה.

ויעזור ה' שימחה זכרו של עמלק בקרוב, וגם נזכה שימחה העמלק המתהלך בקרב מחנינו, ובכך נוכל לילך ולהתעלות בדרך החסידות המסורה לנו מדור דור, ונזכה לביאת משיחנו במהרה בימינו, אמן.

המלחמה שלחם נגד ישראל. וזה המלחמה הוא 'מדור דור', גם בזמנינו אנו עלינו ללחום בעוז נגד אותו ה'עמלק החסידי' שמראה פנים שכל זוהמת העולם הזה וכל הרעות וכיוצ"ב הם חסידיים וכו', לא מיניה ולא מקצתיה, עלינו לשנוא ולבער מקרבנו כל שמץ של אותה קרירות של עמלק, ועל ידי כך נוכל לבוא בשערי החסידות ולהיות חסידים אמתיים ההולכים בדרך מאור עינינו הבעל שם טוב זי"ע.

עלמא דבר, 'אז מיט א-ליטוואק קען מען לערנען א-פשעטיל, און מיט חסידים קען מען העס'ן קוגל' (עם ליטאי אפשר ללמוד, ועם חסידים אפשר לאכול קוגל). איברא, שאותם האומרים כן אינם משווים בדעתם עד כמה אמת ונכון הוא זה, דהחסידיים מחוץ למה שהם מתקדשים בעת לימוד התורה, ולומדים לשמה לשם יחוד קוב"ה ושכינתיה, וח"ו אינם מתגדלים ומתפארים בלימודם,

מתוך השוה"ט ליל שב"ק פרשת תרומה - שבת זכור תשפ"א

ועשית בגדי קודש לאהרן אחיך לכבוד ולתפארת (שמות כח ב). הנה בענין הבגדים איכא כמה בחינות, יש בגדים שהם לכבוד ותפארת, ויש בגדים שהם בוגדים, והכוונה שבגד הוא מלשון בגידה וכמ"ש אחרי חטא עץ הדעת (בראשית ג כא) ויעש ד' אלקים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבשם, ושם היו הבגדים ענין של בגידה שבגדו בהשי"ת בחטא עץ הדעת.

והנראה לומר, שכלובשים בגדים צנועים ומכובדים זהו בחינת בגדים שהם לכבוד ולתפארת, אבל כשלוובשים בגדים בלתי צנועים המה בגדים של בגידה. ולפי"ז נראה ליתן טעם במנהג ישראל שבפורים נוהגים שמשנים הבגדים ומתחפשים. דהרי כל הענין של פורים הוא לתקן את חטא עץ הדעת, כדאיתא בגמרא (חולין קלט:): המן מן התורה מנין (בראשית ג יא) המן העץ אשר צויתך לבלתי אכל ממנו אכלת. ורואים מכאן שליום הפורים יש קשר ואחיזה בפגם של חטא עץ הדעת, ולכן ביום הפורים מבטלים ענין הבגדים שרגילים ללבוש במשך השנה, ומשנים הלובושים למלבושים

שונים, לרמז בזה על תיקון חטא עץ הדעת, שלפני החטא היו אדם וחווה ערומים ולא יתבוששו וע"י החטא הוצרכו ללבוש כתנות עור, ועד היום אנחנו צריכים למלבושים, ובפורים על ידי שמשנים הלובושים אנו מראים בזה שאנחנו מגיעים למדרגה של אדם הראשון קודם החטא.

וזה מה דאיתא בגמרא (מגילה ז): אמר רבא מיחייב איניש לבסומי בפוריא עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי. שברוך מרדכי מסמל הבגדים שהם לכבוד ותפארת כמ"ש (אסתר ח טו) ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב גדולה ותכריך בוץ וארגמן. וארור המן מסמל הבגדים מלשון בגידה. ובפורים הרי אמרן שצריכים לתקן את החטא של עץ הדעת, ואנו צריכים להגיע לדרגה של עד דלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי. ובהעדר הדעת אנו מתקנים את הפגמים של בגדי הבגידה, ועל ידה אנו זוכים גם לתקן את חטא עץ הדעת.

יעזור השי"ת שנזכה לתקן את מה שצריכים לתקן ונזכה לביאת גואל צדק בבנין בית המקדש בב"א.

מתוך קידושא רבא בצפרא דשבתא שב"ק פרשת תצוה - פורים המשולש תשפ"א

והנה תורה ותפילין הם רמז לרוחניות, אבל יו"ט הוא רמז לגשמיות במה שיש מצוה שתהא או כולה לכם או עכ"פ חציה לכם (פסחים סח:), וזה להורות שיש אופן של עבודת ה' גם על ידי גשמיות שתהא השמחה באופן של שמחה של מצוה, וזה הביאור גם במילה שהוא רמז לביטול ולהגבלת התאוות הגשמיים, שנעבוד את ה' דוקא על ידי הגשמיות.

וזה הביאור במה שאנו אומרים בקול פסוק ליהודים היתה אורה וגו', שזה 'עיקר הנס' במה שראינו שיש בחינה של עבודת ה' על ידי הגשמיות, נגד מחשבת המן שרצה להרוג ולאבד את כל היהודים, והשי"ת ברוב רחמיו וחסדיו הפר עצתו, ולכן עיקר הנס הוא בעיני הגשמי, כמו ההצלה שהיה על הגופים.

ויעזור השי"ת שנזכה לשמחת עולם, ונזכה לבנין ביהמ"ק בביאת גוא"צ בב"א.

מתוך השוה"ט - משתה היין פורים תשפ"ב

כתב הרמ"א (סי' תרצ יז) די שכתבו שנוהגין לומר ד' פסוקים של גאולה בקול רם, דהיינו איש יהודי וגו', ומרדכי יצא וגו', ליהודים היתה אורה וגו', כי מרדכי היהודי וגו'.

המשנה ברורה (תרפט טז) כתב על זה שנרמזו בפסוקים אלו התחלת הנס ועיקר הנס, ונראה ליתן טעם למה נהגו לומר דוקא פסוקים אלו בקול רם, שכן אחד מהפסוקים הוא 'ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ויקר', וחז"ל דרשו (מגילה טז:) מפסוק זה ש אורה זו תורה וכו', שמחה זה יום טוב וכו', ששון זו מילה וכו', ויקר אלו תפילין וכו'.

ואיתא בספה"ק דמה שאנו שמחין בפורים הוא על מה שניצלנו ממחשבת המן להרוג ולאבד את כל היהודים, וזה בשונה מחנוכה שאז היתה הגזירה על רוחניות, ולכן דוקא בפורים נצטוונו לעשות משתה ושמחה לזכר מה שהגופים ניצלו.

שב"ק פרשת תרומה תשפ"ג

ליל שבת קודש

שמחת השלום זכר לבן הנולד להר"ד אליעזר דוד ציטרון הי"ו
נכדת ידידנו הר"ד נתן שמואל הלוי ציטרון הי"ו

כבודו ית' כביכול שיהיה לו דירה
בתחתונים.

ובזה יש לפרש כוונת הבעל הטורים
במה שכתב שתרומה מרמז על
אותיות מ' תורה, שהתורה שניתנה למ'
יום. לרמז על ענין סמיכות זו כדאמרן.

והנה אמרו חז"ל (גדה ל:): שעובר
במעיי אמו נר דלוק לו על
ראשו וצופה ומביט מסוף העולם ועד
סופו, ומלמדין אותו כל התורה כולה,
וכיון שבא לאויר העולם בא מלאך
וסטרו על פיו ומשכחו כל התורה
כולה. ואפשר לומר שעובר במעיי אמו
הוא בבחינה זו של משה רבינו ש'לחם
לא אכל ומים לא שתה'. ולכן כשנולד
עושים שלום זכר ואוכלים מאכל
'ארבעים' שהוא עגול, שהוא כידוע
מאכל של אבלים, לנחם הילד על

ויקחו לי תרומה וגו' (שמות כה ב).
כ"ק אאזמו"ר זי"ע היה רגיל
לומר בשם הבעל הטורים, שתרומה
מרמז על אותיות מ' תורה, שהתורה
שניתנה למ' יום.

ונראה לומר שפסוק זה נאמר
בסמיכות לפסוק שנאמר
בענין מתן תורה בסוף פרשת משפטים
(שם כד יח) 'ויבא משה בתוך הענן ויעל
אל ההר ויהי משה בהר ארבעים יום
וארבעים לילה'. וכמו כן אנו מוצאים
עוד פסוק בענין זה בפרשת כי תשא
(שם לד כח) 'ויהי שם עם ה' ארבעים
יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים
לא שתה'. ובכל זאת אומרת התורה
'ויקחו לי תרומה' לבניית המשכן,
שהגם שמושה רבינו הוגיע לדרגא של
מלאך כשעלה להר, 'לחם לא אכל
ומים לא שתה', בכל זאת התאווה

לו במעי אמו של 'לחם לא אכל ומים לא שתה'.

יעזור השי"ת שיזכה אביו ואמו לגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים ולהכניסו בכריתו של א"א בעתו ובזמנו, ושיזכו כל המשפחה לרוות מאיתו רוב נחת ותענוג וקדושה עדי נוכח לכיאת גוא"צ בב"א.

שכחת התורה, ועל מה שהגיע לעולם הזה, עולם תוהו ובהו.

ובשבת זו שאנו קורים 'ויקחו לי תרומה', תיבות אלו שמורים על הענין של עשה לי דירה בתחוננים, זה עצמו נחמה לילד, שעבודתנו בעולם הזה לעשות דירה בתחוננים, הוא במעלה יותר גדולה מהבחינה שהיה

קידושיא רבא בצפרא דשבתא

דהנה ההתקדשות והתחברות של בני ישראל אהוב וחביב ביותר לפני הקב"ה, ולכן הקדימה תורה הנדבות שהביאו כלל ישראל ביחד, אבל אבני שוהם ואבני מילואים נאמרו באחרונה מפני שלא הביאו זאת רק הנשיאים דכתיב (שם לה כו) 'והנשיאים הביאו את אבני השהם ואת אבני המלאים לאפור ולחשן', כי נדבת ציבור היתה חשובה יותר בעיני המקום.

ומוס"ף עוד, דמשו"ה נמי הקדים הכתוב אבני שוהם לאבני מילואים, כי אבני שוהם היו לאפור, ועל שתי אבני השוהם חרטו על כל אחת את שמותיהם של ששה מבני

וואת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת. ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים. ועורות אילים מאדמים ועורות תחשים ועצי שטים. שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקמרת הסמים. אבני שהם ואבני מלאים לאפור ולחשן (שמות כה ג-י).

האור החיים הק' דקדק למה כתב אבני שוהם ואבני מילואים בסדר אחר כל הי"א מינים, ומן הראוי היה לו לסדרם קודם זהב וכסף כי הם מעולים מהם.

ובספר מדבר קדש מביא לתרץ בשם השר שלום מבבלזא זי"ע,

והנה ישנו משל ידוע, שברוסיה היה צו מבית המלוכה שכל מה שיש לאנשים בכל שטח המלוכה צריכים לתת חצי לבית המלוכה. שאל הצאר לאחד מן הנתינים שלו אם היה לך שדה האם היית נותן חצי לבית המלוכה, ענה לו האיכר כן, שאל אותו שוב, ואם היה לך פרה האם היית נותן חצי לבית המלוכה, ענה לו האיכר כן. ואם היה לך עוף, האם היית נותן חצי לבית המלוכה, ענה לו האיכר לא. תמה הצאר על זה: למה כששאלתי אותך על השדה, ענית לי שהיית נותן חצי לבית המלוכה, וכששאלתי אותך על הפרה, ענית לי שהיית נותן חצי לבית המלוכה. ואם כן למה כששאלתי אותך על העוף, ענית לי שאתה לא מוכן לתת חצי לבית המלוכה. ענה לו האיכר, בגלל ששדה ופרה אין לי, וממה שאין לי אני מוכן לתת חצי לבית המלוכה, אבל עוף יש לי וממה שיש לי איני מוכן לתת לבית המלוכה חציו.

כן הם הדברים בתרומת המשכן, אבני שוהם ואבני מילואים ירד להם משמים, ולכן נתינתם לא היתה כל כך חשובה, משא"כ זהב וכסף שהיו להם לישראל ממצרים וביזת הים, ובני ישראל הרגישו שקיבלום כתמורה למה שהם סבלו במצרים, ולכן היה קשה

ישראל כדכתיב שם (שמות כה ט-י) 'ולקחת את שתי אבני שוהם ופתחת עליהם שמות בני ישראל, ששה משמותם על האבן האחת ואת שמות הששה הנותרים על האבן השנית', אבל על אבני המילואים, דהיינו אבני החושן חרטו על כל אבן שם של שבט אחר, והוא הפירוד, ולכן הוקדמו אבני האופוד המורים יותר על האחרות, ע"כ.

ועלה בליבי לומר כוונה במה שהקדים שאר הדברים לאבני שוהם ואבני המילואים, בהקדם מה שאמרו חז"ל (זימא עה). על מה דכתיב (שמות לו ג) והם הביאו אליו עוד נדבה בבוקר בבוקר, מאי בבוקר בבוקר, מדבר שירד להם בבוקר בבוקר, מלמד שירדו להם לישראל אבנים טובות ומרגליות עם המן, וזה מה שכתוב 'והנשיאים הביאו את אבני השוהם', תנא נשיאים ממש וכן הוא אומר (משלי כה יד) נשיאים ורוח וגשם אין.

ובמו כן מובא בתרגום יונתן בן עוזיאל (שמות לה כז) וענני שמיא אזלין לפישון ודליין מתמן ית אבני בורלות חילא וית אבני אשלמותא לשקעא באיפודא ובחושנא ומחתן יתהון באנפי מדברא אזלין רברבני ישראל ומייתן יתהון לצרוך עיבידתא.

להם לתרום אותם למשכן, אך עכ"ז הביאום לתרומת המשכן, ולכן מנאם בתחילה.

יעזור השי"ת שנוכה שיהיה לנו חלק בבנין בית המקדש בביאת גוא"צ בב"א.

דעוא דרעוין

שהם בתוך הארון למטה מהכפורת, הם בבחינה למעלה ממנה, ולזה סידר נתינת העדות אחר הכפורת, לומר זו למעלה מזו, מה שלא היה נשמע כן אם היה מקדים לומר ונתת את העדות וגו' ונתת את הכפורת על הארון מלמעלה שאז היה משמע שהכפורת הוא למעלה מהארון.

ובערונת הכשם כתב לכאר הענין, דהנה אמרו חז"ל (ברכות לג.) אין לו להקב"ה בבית גזויו אלא אוצר של יראת שמים שנאמר (ישעיה לג ו) יראת ה' היא אוצרו. וכל עובדא צריך שיהיה בדחילו ורחימו, ומצוה בלא דחילו ורחימו לא פרחית לעילא. והנה כמו יראה איתא בב' מדרגות, כמו כן מדת אהבה ישנו בשתיים, היינו יראה ואהבה תתאי, וכמו כן אהבה ויראה עילאי. ומבואר בספרים הק' 'כרוב' בנימטריא, יראה אהבה עם הכולל. וי"ל דלאי טעמא צוה

ועשו ארון וגו'. ונתת אל הארון את העדות אשר אתן אליך (שמות כה י, מז).

ועשית כפרת זהב טהור וגו'. ונתת את הכפורת על הארון מלמעלה ואל הארון תתן את העדות אשר אתן אליך (שם פסוקים יז, כא).

ומפרש רש"י ואל הארון תתן את העדות - לא ידעתי למה נכפל, שהרי כבר נאמר ונתת אל הארון את העדות, ויש לומר, שבא ללמד שבעודו ארון לבדו בלא כפורת, יתן תחלה העדות לתוכו, ואחר כך יתן את הכפורת עליו, וכן מצינו כשהקים את המשכן, נאמר ויתן את העדות אל הארון (שם מ כ), ואחר כך ויתן את הכפורת על הארון מלמעלה.

האור החיים הק' כתב לכאר ענין זה בדרך רמז כי בא לרמוז לו שהגם שהכפורת למעלה מן העדות

אין יראה (אבות ג יז), ובלא תורה לעולם לא יגיע למעלת יראה. והעצה לזה, שילמוד במחשבה כזו כדי שהלימוד יביאהו לידי יראה.

ועל דרך זה פירש הרע"ב (שם משנה ט) כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו שמקדים במחשבתו יראת חטאו לחכמתו, שהוא חושב בלבו אלמד בשביל שאהיה ירא חטא. דהיינו אפילו אם עדיין אינו במדרגת ירא שמים, עכ"פ כשמקדים במחשבתו שרצונו להגיע למדרגה זו, נמי הוא ליה יראת שמים קודמת לחכמתו.

והנה הארון מרמז לתורה, והכפורת עם הכרובים לאהבה ויראה. והוא אמינא דמתחלה צריך לשים הכפורת על הארון, דהיינו להגיע מקודם למדרגת אהבה ויראה. ושוב יתן אל הארון את העדות, משום דבעינן יראת חטא קודם לחכמתו. אבל באמת זה אינו, דאם רוצה להמתין על זה, א"כ לעולם לא יהיה מציאות להתחיל. לכן אמרת תורה, 'ונתת אל הארון את העדות', תחילה, אפילו עדיין לא הגעת למדרגת אהבה ויראה, אלא נתן את העדות במחשבה שאח"כ תשים את הכפורת עליו מלמעלה. דהיינו ע"י התורה שתלמוד, תזכה

השי"ת לעשות הכרובים בפרצוף תינוק, להורות דאפילו אם אינו בבחינה של יראה ואהבה בגדלות המדרגה אלא בבחינת קטנות, כדרך רביא, דלא שייך אצלו יראה ואהבה של גדלות המדרגה אלא בבחינת קטנות, אפ"ה הוא חשוב ומקובל ומרוצה לפניו ית"ש. ואפילו בגדפין כאלו, נמי עוברין ידיה פרחין לעילא, והיינו דאמר 'זהו הכרובים פורשי כנפים למעלה' (שמות כה כ).

ולפי דברים אלו מכאן הערוגת הבשם, דהנה אמרו חז"ל (אבות ג ט) כל שיראת חטאו קודמת לחכמתו, חכמתו מתקימת. ולזה מרמז הארון דהוא מרמז לכתר תורה, כדפירש רש"י (שמות כה יא), צריך שיתן כפורת למעלה עם הכרובים. היינו כרוב בנימטריא אהבה ויראה, וצריך שיהיה עכ"פ במדרגת יראה ואהבה תתאי. ע"כ בכל פעם שיושב לעסוק בתורה, צריך לחשוב מחשבות ולעשות חשבון הנפש עם נפשו. אלא דיש לדאוג שמא יבא גם הבעל דבר להדאיגו, איך תשא פנים לעסוק בתורה, ואתה עדיין חסר יראה הנצרך לזה. ע"כ הוא הדל מן התורה, עד שתקנה מדרגת יראה כדבעי, ואז חכמתך תתקיים בידך. אבל זה אינו דאדרכה, אם אין חכמה

להגיע למדרגת אהבה ויראה, והתלמוד יביאך לידי כך.

עוד כתב הערוגת הכשם בניאור ענין זה, בהקדם מאמר הכתוב (שמות כ י"ב) 'אתם ראיתם כי מן השמים דברתי עמכם. לא תעשון אתי אלהי כסף ואלהי זהב לא תעשו לכם'. ומפרש רש"י לא תעשון אתי - לא תעשון דמות שמישי המשמשים לפני במרום (מכילתא י). אלהי כסף - בא להזהיר על הכרובים, שאתה עושה לעמוד אתי, שלא יהיו של כסף, שאם שניתם לעשותם של כסף, הרי הן לפני כאלהות. ואלהי זהב - בא להזהיר שלא יוסיף על ב', שאם עשית ד', הרי הן לפני כאלהי זהב.

וצריכים לבאר למה הכתוב הוצרך להזהיר בזה, הלא בנין בית המקדש אינה מסורה אלא לבית דין הגדול ועל פי נביא, א"כ מהיכי תיתי הוצרך להרבות אזהרה לזה, ולא סגי במה שאמר הכתוב (שם כה ט), 'ככל אשר אני מראה אותך את תבנית המשכן ואת תבנית כל כליו וכן תעשו', ומפרש רש"י וכן תעשו - לדורות. גם הא דהקדים לזה מאמר 'אתם ראיתם כי מן השמים דברתי עמכם' צריך ביאור, מאי ענינו לאזהרת עשיית

הכרובים. והנה בהא דכתיב 'לא תעשון אתי' ודרשו חז"ל (ר"ה כד): לא תעשון דמות שמישי המשמשים לפני במרום. גם זה צריך ביאור, למה הוצרך להזהיר על זה ביחוד, הלא הכל נכלל בלאו, 'לא תעשה לך פסל וכל תמונה אשר בשמים ממעל' וגו' (שמות כ ד).

ומבאר על פי דבריו הנ"ל שענין הכרובים פורשי כנפים למעלה רומזים על הא דאיתא בספרים הק' דמצוה צריך להיות בדחילו ורחימו, ובאם לאו לא פרחית לעילא. נמצא דדחילו ורחימו הן הן הגדפין אשר על ידיהם המצות והמעשים טובים פרחין לעילא.

והנה אי אפשר לבא לידי שלמות אהבה ויראה אלא ע"י עסק התורה כנ"ל. אבל מי שמדמה בנפשו שאפשר להגיע לידי יראה ואהבה בלי שיעמול בתורה, אלא ע"י שיתהלך כל היום כולו במחשבות ובמוחין ויתלהב בזה ברשפי אהבה או ברנשי יראה בלי עבודת עבודה, ידע בנפשו כי כל דמיונותיו אינם אלא דמיונות שוא ושמי כזב. דבאמת הבורא ית"ש יוצר משרתים ומשרתיו כולם עומדים ברום עולם, ומקבלים עליהם עול מלכות שמים זה מזה. מהם מלאכים

והקפיד על ב' שמורה על התרי גרפין
דהיינו אהבה ויראה.

וזה נמי שצוה השי"ת לעשות כרוכים
זהב דוקא ולא של כסף. והוא
על פי המבואר בספרים הק' שזהב
הוא כחינת צמצום, ובא לרמוז שענין
אהבה ויראה צריך שיצמצמו בתוך
מעשה המצות, ולא שיתפשט במחשבת
אהבה ויראה במחשבות ורעיונות
בעלמא, בלי שיראה לצמצם מחשבותיו
בתוך מעשה המצוה. וזה שהזהיר
הכתוב 'לא תעשון אתי אלהי כסף'.

וענין זה שזהב מרמוז על הצמצום,
מובא בנעם אלימלך (כי תשא)
שכתב שאותיות 'זהב' כל אות הוא
מספר מועט מאות שלפניו, ובא לרמוז
להאדם הרוצה לכנוס אל הקדושה
שהיא מדריגה חשובה שהוא רמוז זהב
דבר חשוב, צריך לשבר גבהותו
וגדלותו אשר ממנו בקרבו, עד תכלית
הכנעה צריך למעט עצמו, 'כסף' רמוז
לאהבה ותשוקה בעבודת הבורא
יתברך, כמו נכסף נכספת כו' (בראשית
לא ל), ואותיות כסף עולה במספרו,
כל אות מרובה מאות הקודמת, רמוז
שצריך להתגבר ולעלות למעלה מעלה
בכל פעם עד תכלית יכולתו ואפשרו
בעבודתו יתברך עד אין תכלית.

ושרפים העובדים בכחינת יראה, ומהם
מלאכי השרת ושרפי קודש העובדים
באהבה, וכל אלו עובדים עבודתם
באהבה ויראה בלי מצות מעשיות.
אבל כי יעקב בחר לו י-ה ישראל
לסגלתו (תהלים קלה ד), לעבוד עבודת
אהבה ויראה דוקא ע"י מצות מעשיות,
ובלא זה אי אפשר להגיע להרגשת
אהבה ויראה כלל.

ובז מבאר שהיינו דאזהיר רחמנא 'לא
תעשון אתי' כדררשו חז"ל לא
תעשון דמות שמישי המשמשים לפני
במרום, שמא תאמר כדרך שמלאכי
מרום עובדים עבודת הקודש בשלמות
בלי מצות מעשיות, כן אתה תשתדל
להגיע למדרגת אהבה ויראה באופן
זה. לא כן, אלא לא תעשון אתי
כדמות שמישי המשמשים לפני במרום,
דאצלך הכל לפי רוב המעשה. והיינו
דהקדים 'אתם ראיתם כי מן השמים
דברתי עמכם' ולכן הזהיר לא תעשון
אתי כדמות שמישי המשמשים לפני
במרום.

וזה גם הביאור של המשך הכתוב
'אלהי כסף ואלהי זהב לא תעשו
לכם' וכמו שמפרש רש"י שואלהי זהב
בא להזהיר שלא יוסיף על ב', שאם
עשית ד', הרי הן לפני כאלהי זהב.

תחלה, הוה אמינא דאפשר להגיע לידי מדה זו אפילו בלא עדות שבתוך הארון.

יעזור השי"ת שנוכה להיות מיראי ה' ולומדי תורתו בבחינת אהבה ויראה, עדי נוכה לביאת גוא"צ בב"א.

ובזה מכאן הערוגת הכשם דהיינו דקפיד רחמנא שלא יתן את הכפורת על הארון קודם שיתן העדות לתוכו. דאי אפשר להגיע אל בחינת אהבה ויראה המרומזים בענין הכרובים פורשי כנפים על הכפורת אלא ע"י העדות, דהיינו התורה והמצוה שבתוך הארון. משא"כ אם היה נותן הכפורת

שמחת השבע בדרכות לבת הרה"צ דבי אברהם מרדכי סאפדין שליט"א
יום חמישי פרשת תרומה אור לג' אדר תשפ"ג

חמא העגל ירדו ממדרגתם הנעלה, ואז אמר השי"ת שיבנו לו משכן שבה תשרה שכינתו בתחתונים, משום שאין רצונו של השי"ת לגלות את עוז תפארתו לפני כל באי העולם, אלא לצמצם את מקום גילוי כבוד ה' במקום המסוגל לכך - בית המקדש.

ולכן שפיר הקדים לגבי בנין בית המקדש לומר 'ועשו לי מקדש', משום שכל הציווי היה בדיעבד, ולכן ענין המקדש נאמר לאחר ל"י.

וביותר יש לומר, שחתן וכלה המקימים בית נאמן בישראל, הרי יש בזה משום תיקון לחטא עין הרעה, כמו שאנו אומרים

ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם (שמות כה ה)

ב"ק אאזמו"ר זי"ע דקדק בפסוק 'ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם', הרי שהקדים ל"י למקד"ש, וחתן שמקדש את הכלה אומר הנוסח: 'הרי את מקודשת לי', וידוע שחתן וכלה זוכים ומקימים בית נאמן בבחינת מקדש מעט, ושם מקדים ענין המקד"ש לתיבת ל"י, ומאי שנא.

וביאר שבאמת ציווי מעשה בנין המשכן היה מעין בדיעבד, שכן מתחילה היו בני ישראל נמצאים ברום המעלה, וביותר במתן תורה שבו פסקה זוהמתן (שבת קמו.), אלא שלאחר

ויש לציין את המשפחות הנעלות שהשתדכו כאן, והם משולבים בתורה הנגלה והנסתר, שושלת הקודש לבית קאמרנא העוסקת בעיקר בתורה הנסתר, ובית הגאון בעל שבט הלוי זצ"ל שהיה גדול בתורה הנגלה, ולרכות שושלת זקה"ק לבית לעלוב, וכן עדיין מונח בזיכרונו הגאון מרא דאתרא דמירון זצ"ל שנסתלק זה לא מכבר לבית עולמו, ובוודאי שזכותם הגדולה תעמוד לזרעם אחריהם להפקד בדבר ישועה.

ויעזור השי"ת שיזכו החתן והכלה לבנות בית נאמן בישראל בבחינת 'מקודשת ל' בתיקון השלם, ושנוכה לגאולה השלימה בבנין ביהמ"ק בביאת גוא"צ כב"א.

בנוסח של השבע ברכות 'שמח תשמח רעים אהובים כשמחך יצורך בנן ערן מקדם', דהיינו קודם לחטא עין הדעת שהיתה הדעת במלכות ה' נפוצה לכל ומלאה הארץ אז דעה, ולאחר החטא נעשה עירוב טוב ורע, עד שבמתן תורה פסקה זוהמתן, ובחטא העגל חזרו חלילה לאופן הראשון, והחתן והכלה יכולים לבוא לבחינה של קודם חטא עין הדעת להבחין בין טוב לרע.

ולבן תיקנו לחתן לומר הנוסח 'מקודשת לי' - היינו שיש בידו היכולת לתקן חטא עין הדעת ולהקדים המקד"ש לתיבת ל"י, באופן של לכתחילה ולא בדיעבד.

שמוחת השבע ברכות לבת הד"ר אבא מאיר הלוי חזן הי"ז
עב"ג החתן בן הד"ר ישראל מרדכי בדנדויין הי"ז
מוצש"ק תרומה אור לה' אדר תשפ"ג

מביא שכמו כן יש בה צירוף האותיות של שק"ר.
ובשבוע העבר עמדתי משתומם למראה בית גדול ומפואר עד למאוד ברחוב כף החיים, שנבנה בדמותו ובתבניתו של ביתו של

הנה קראנו היום בבוקר יום השבת בתורה (שמות כו טו) 'ועשית את הקרשים למשכן וגו', ובספה"ק דגל מחנה אפרים מביא בשם מרן הבעש"ט הק' שבתובת קר"ש יש אותם האותיות של קש"ר, ובספה"ק נועם אלימלך

היום היה היו"ד קדישא של הרה"ק רבי לייב שרה'ס זי"ע, ומסופר שפעם היו תלמידיו יושבים לשתיות לחיים ביו"ד של אחד מהצדיקים, וסיפרו בשבחם של צדיקים ובדברי חיזוק, והיה אחד מהם מביא עוד יי"ש בראותו איך שהחסידים מרבים בשיחת מרעים, כך בכל משך הלילה עד ששקעו החסידים בשינה עמוקה.

והיה לפנות בוקר בשעה שנכנס הרה"ק רבי לייב זי"ע לביהמ"ד לתפילת הותיקין, וראה איך שהחסידים ישנים על ספסלי ביהמ"ד, שאל הרה"ק את אחד מהחסידים למעשיהם, וסיפר החסיד את כל הקורות עמהם אתמול בלילה, ענה לו הרה"ק ואמר: 'אם כבר הצלחתם על ידי ישיבתכם ביחד להוציא את השכינה מהגלות, למה נתתם לה לחזור לגלות'.

ובמו כן צריך החתן לדעת שאם הוא זוכה להוציא את השכינה מהגלות על ידי מה שנחשב כאילו בנה אחת מחורבות ירושלים, יראה כמו כן שלא יתן לה לשכינה לחזור לגלות, וזה על ידי מה שיבנה בית ראוי למשכן ה', ועל ידי זה נזכה כולנו לבנין ביהמ"ק בכיאת גוא"צ בב"א.

האדמו"ר מלובאוויטש זצ"ל בקראון הייטס, מעשה אומן וחושב להפליא, עד שראיתי בתחתית המבנה שבעצם כל כולו בנוי על קרוואן, וזה דמות של מעשה שקר שיש בו אחיזת עינים.

ובמו כן יש לו לחתן לדעת שיש בחינה של בית שנראה מפואר בעיטורים נאים, אבל אם אין בבית הזה שלום בין איש לאשתו, אזי כל הפאר וההדר דומה לאחיזת עינים כולו שקר, לאחר שבפנימיותו הוא חרוב.

ולכן היה בנין המשכן עשוי מקר"ש היפוך שק"ר, לאחר שהיה בנוי ומשוכלל לנוי ולתפארת מבית ומחוץ.

ולכן על החתן להתחיל עכשיו בבנין יסודות המקדש מעט, ולבנות את קירות הבית וכל החיצוניות, כך שיוכל להמשיך כל ימי חייו בבנין הפנימיות כראוי בקדושה ובטהרה, עד שיהא הבית בנוי לשם ולתפארת כדוגמת המשכן.

ואיתא בחז"ל (ברכות ו'): על המשמח חתן וכלה ששכרו כאילו בנה אחת מחורבות ירושלים, וזה שייך על ידי מה שיושבים ומסובים יחד במקהלות בית ישראל, וזה נותן כוח לחתן והכלה שיזכו לבנות את ביתם על אדני התורה והיראה כראוי וכיאות.

הוצאות הגליון נדבת

ידידנו הר"ר **נתן שמואל הלוי ציטרון** הי"ו

לדגל השמחה השרויה במעונו בהולדת נכדו למזל"ט

בן לבנו הר"ר **אליעזר דוד הלוי** הי"ו

זיהא רעזוא שיוכו לגדלו לתורה לחופה ולמעשים טובים,

ולדוות רוב נחת ותענוג דקדושה מכל יוצאי חלציו

בבריות גופא ונהורא מעליא